

бѣше второ на чичо Стоименъ. Първото му бѣше умрѣло преди две години.

Чичо Стоименъ бѣше майсторъ кожухаръ. Имаше голѣмъ дюкянъ въ чаршията, навесенъ съ много кожуси — кжси и дълги, малки и голѣми. Вжщи въ широкия си дворъ, подъ дъсченъ покривъ, той имаше каци за щавене кожи и инструменти за бѣлене на оцавенитѣ. Тукъ и на дюкяна му работѣха постоянно нѣколко калфи и чираци. Бѣше доста забогатѣлъ. Но въ последно време — чувахъ да говорятъ — занемарилъ работата си: оставилъ всичко на калфи и чираци. Често се губѣше. Никой не знаеше, де скита. По намръщенитѣ, загриженитѣ лица на нашитѣ, когато отсѣствувахе той, азъ се догаждахъ, че ходи нѣкжде не по ярове, а по нѣкаква опасна работа. Долавяхъ, че нашитѣ, се боеха — да не узнаятъ турцитѣ това. И самия чичо Стоименъ напоследъкъ бѣше станалъ замисленъ: не бѣше веселъ като изпреди.

Не следъ много пристигна и чорбаджи Нико. Червенъ поясъ, тънко изтъканъ, стегнато бѣше навитъ около кръста му и обемаше горния край на спретнатитѣ му потури. Отъ пояса се подаваше дългъ сребъренъ къостекъ. Алень фесъ на главата му, малко кривнатъ, красиво му стоеше. Изподъ гжсти вежди голѣми черни очи сякашъ мълнии пращаха. Чорбаджи Нико бѣше много хубавъ човѣкъ. Това не бѣше безъ значение въ сношението му съ турцитѣ. Като отличенъ майсторъ абаджия, него търсѣше всѣки турчинъ, който искаше да си поржча мераклийски дрехи. Турцитѣ бѣха поклонници на красотата и юначността. Ако чорбаджи Нико не бѣше се прочуль съ пехливанлъкъ по мегдани и сватби, то него всѣки знаеше и зачиташе поради неговата красота и абаджийското му изкуство. Само Мераклията Келешъ Асанъ не бѣше го опозналъ и не го търсѣше, защото се рѣдко свѣрташе въ Брѣстово.

Всички турци знаеха Чорбаджи Нико и за кроткъ и за добъръ човѣкъ, върху когото не можеше да падне никакво подозрѣние. Приятель съ каймакамина и съ знатни